

— JOHN STEPHENS —

DET
SMARAGD
GRØNNE
ATLAS

FØRSTE BOG FRA BEGYNDELSEN

ALVILDA

KAPITEL FIRE

Grevinden af Cambridge Falls

“Det er ... Hold da helt op ... Vi må jo have ...”

“Er du okay, Michael?”

“Hvad skulle det ellers ... For det er da sket, ikke? Vi ...”

“Michael ...”

“Hold da helt op ...”

“Michael!”

“Hvad?”

“Er du okay?”

“Er jeg ... Jeg mener, ja, det er jeg.”

“Emma?”

“Jeg er okay. Tror jeg nok.”

De befandt sig på bredden af en stor, spejlblank sø. I det fjerne rejste skorstene og tagrygninger sig over fyrretræerne. Det var en skyfri sommerdag. Kate kunne lugte blomsterne, der stod i fuldt flor.

“Hvad ... skete der?” spurgte Emma. “Hvor er vi henne?”

“Det kan jeg godt svare på.” Ordene væltede ud af munden på Michael, som var helt rød i hovedet af ophidselse. “Vi er i Abrahams fotografi! Altså, ikke inde i det rigtige fotografi, det ville være fjollet.” Han grinede ganske kort. “Vi er blevet ført hen til den tid og det sted, hvor fotografiet blev taget.”

Emma gloede på ham. “Hvad?”

“Det er magi! Kan du ikke forstå det? Det må være magi!”

“Der findes ikke magi i virkeligheden.”

“Nå, ikke? Hvordan er vi så havnet her?”

Emma så sig omkring, og da hun ikke kunne finde på et modargument, skiftede hun emne. “Nå, hvor er vi så henne?”

“Cambridge Falls, selvfølgelig!”

“Som om! Der ligger jo en kæmpestor sø derovre! Og her er træer og alt muligt! Cambridge Falls ligner et månelandskab!” Det passede hende ret godt at kunne modbevise hans påstand.

“Før, mente jeg! Sådan, som det engang så ud! Du har ikke set fotografiet! Det her ligner det på en prik! Jeg lagde det ind i bogen, og nu står vi pludselig her! Hov ... bogen! Hvor ...”

Bogen, hvis omslag havde en dyb, smaragdgrøn farve i dagslyset, lå på jorden et lille stykke væk. Michael snuppede den og bladrede febrilsk i den.

“Fotografiet er væk! Men det må være sådan, vi kom hertil!” Michael gav bogen et kærligt klap og lagde den ned i sin taske med et stort smil på læben. “Den er altså god nok.”

Kate var gået lidt af sides. Hun stod og betragtede et kæmpe stort skib, der lå og vuggede ude midt på søen. Det ansvar, hun var blevet pålagt for sine søskende, gjorde, at hun altid havde haft en meget bogstavelig tankegang. Hun havde aldrig givet

sig af med fantasilege som Michael. Men det var jo rigtigt nok: Han havde lagt fotografiet ind i bogen, og nu stod de pludselig her. Men hvad ville det egentlig sige? At bogen var magisk? At de havde rejst i tiden? Hvordan skulle det kunne lade sig gøre?

“Jøsses ...”

Kate drejede om på hælen. Et kort stykke fra dem stod der en lille mand med et fotografiapparat i hånden. Han havde et brunt jakkesæt på, var pilskaldet og havde et nydeligt, hvidt fuldskæg. Hans mund stod åben af bar befippelse.

“Det er Abraham,” sagde Michael. “Det giver meget god mening. Han må nødvendigvis være her for at tage fotografiet. Det er ham, bare i en yngre udgave.”

“Men stadig skaldet,” sagde Emma.

Kate tog en dyb indånding. Nu måtte hun se at tage sig sammen. Men i samme øjeblik gav et hyl genklang inde fra skoven, en lyd ulig noget andet, børnene nogensinde havde hørt. Hylet gik gennem marv og ben som et iskoldt vindstød og efterlod krusninger på søens overflade.

“Åh nej,” sagde Abraham.

En skikkelse kom til syne i skovbrynet og løb hen imod dem gennem det høje græs. Den var sortklædt og iført en flosset kappe, der flagrede i vinden. Dens ansigt var dækket af en form for maske. Da skikkelsen nærmede sig, lagde Kate mærke til, at den bevægede sig i en besynderlig, stødvis gangart, som om den spjættede med benene for hvert skridt.

“Løb!” sagde Abraham indtrængende. “Løb! Inden ...”

“Hvad er det?” spurgte Kate.

“Løb nu bare! Løb!”

Men Michael stod og fumlede med sit kamera, og Emma

havde allerede samlet en stor sten op. Kate indså, at det allerede var for sent. Skikkelsen trak et langt krumsværd og satte i endnu et hyl. Det var endnu værre end det forrige. Kates ben eksede under hende, hjertet sank i livet på hende, og det var, som om hun blev drænet for alt sit blod og al sin livskraft.

Væsenet slog Abraham i jorden.

Skælvende trådte Kate frem for at stille sig imellem bæstet og sine søskende.

“Stop!”

Utroligt nok adlød det. Væsenet standsede op lige foran hende. Det lød ikke spor stakåndet til trods for, at det lige var løbet helt ovre fra skoven. Faktisk følte Kate sig ikke helt sikker på, om det overhovedet trak vejret. På klos hold kunne hun se, at væsenets tøj var de lasede rester af en oldgammel uniform. På brystet var der et falmet gradstegn. Klingen på sværdet var anløben og krakeleret. Men det, der for alvor vakte hendes opmærksomhed, var væsenets hud. Den havde en grumset, grønlig farve, og hist og her var den dækket af jord, kviste og endda også mos. For øjnene af Kate bugtede en fed, lyserød orm sig ud under væsenets ribben.

Hun tvang sig selv til at kigge på væsenets ansigt. Det havde *ikke* nogen maske på. Derimod var der viklet strimler af sort stof rundt om dets hoved, så kun øjnene var synlige. Øjnene var gule med smalle, lodrette pupiller ligesom katteøjne. Væsenet lugtede, som om det havde ligget begravet i en sump i flere århundreder og så var blevet gravet op.

Det løftede sit sværd og pegede i den retning, det var kommet fra.

“I må hellere følge med frivilligt,” sagde Abraham. “Ellers tvinger den jer bare til det.”

Væsenet gik rundt om Kate, tog fat i Michael og nærmest kastede ham over mod træerne. Så rakte det ud efter Emma, men Kate stillede sig igen i vejen.

“Hold så op! Vi skal nok gå med!”

“Tag mit kamera!” råbte Michael.

Kate bøjede sig ned efter kameraet og tog det om halsen. Emma stod stadig og knugede den sten, hun endnu ikke havde kastet, så Kate tog hende i den anden hånd, og sammen gik de hen til Michael. De tre børn begav sig i retning af fyrretræerne, mens væsenet, hvad det så end var, traskede i hælene på dem.

Skoven, som børnene blev gennet ind i, mindede ikke den mindste smule om det Cambridge Falls, de kendte til. Træerne var høje og tætte, jorden var beklædt med bregner, og himlen var fuld af fuglefløjt. Overalt omkring dem summede det af liv.

“... og dr. Pym er stensikkert troldmand,” hviskede Michael spændt. “Det var garanteret hans værelse, tror I ikke? Gad vide, hvad han ellers gemmer på derinde.”

Kate havde efterhånden accepteret, at det, der var sket med dem, måtte skyldes magi. Det forklarede en hel masse – ikke bare bogen, som Michael havde fundet, men også for eksempel hvordan en hel bjergkæde kunne være skjult. Godt, så fandtes der altså magi i virkeligheden. Men lige nu og her var hun mere optaget af, hvordan de kunne slippe væk.

“Hvor tror I, han fører os hen?” spurgte Emma.

“Han har nok tænkt sig at henrette os,” sagde Michael og skubbede brillerne op på næsen. Det var varmt og lummert, og de var alle tre begyndt at svede.

“Bare han henretter dig først, hr. *Det er sikkert et fotoalbum*, for det gad jeg godt se.” Hun vendte sig om mod deres fangevogter. “Hvor fører du os hen, hørmer?”

“Du skal ikke tale til den,” sagde Kate.

“Jeg er ikke bange.”

“Det ved jeg godt,” sagde Kate, selv om hun vidste, at det ikke var rigtigt, “men lad alligevel være.”

Da de var blevet tvunget fremad med hvæs og puf i ti minutters tid, nåede børnene op på toppen af en bakke. Forude tyndede det lidt ud i træerne, og med ét standsede Michael op.

“Se!”

Han pegede ned mod floden. I første omgang forstod Kate ikke, hvad det var, hun så foran sig. Det var, som om vandet kom halvvejs gennem slugten, ind under den smalle stenbro og så pludselig stoppede op en halv kilometer før vandfaldet. Men der var ikke noget vandfald! Ingen flod, der strømmede ned og plaskede ud over klippen! Kate lod blikket glide langs kløftens udtørrede bund, indtil det nåede derhen, hvor det blå vand blev afbrudt. Her lagde hun mærke til noget, der lignede en trævæg, der strakte sig tværs over slugten, og så slog det hende: Abrahams dæmning!

Hun kiggede over mod landsbyen og den glitrende sø i det fjerne, og så fik hun igen øje på det kæmpestore skib på den spejlblanke overflade. I det andet Cambridge Falls – det, de havde forladt – var der ingen dæmning, ingen sø og stort set ingen træer. Hvad var der sket, siden alt havde forandret sig? Stod deres pjaltede fangevogter bag det?

“I *Dværgenes liv og levned*,” sagde Michael, “har G.G. Greenleaf beskrevet dværgene som mesterlige dæmningskonstruktører.

I modsætning til elvere. Det eneste, de gider bygge, er skønhedssaloner.”

Emma stønnede højlydt og sagde, at hun og Kate ikke gad høre om dværge. “Vi skal alligevel dø snart. Lad være med at torturere os.”

Væsenet trådte ud inde fra træerne bag dem og begyndte at svinge med sit sværd.

“Kom,” sagde Kate.

Da børnene var på vej ned ad bakken, søgte Kates hånd op til hendes mors medaljon. Det var hendes opgave at få dem væk herfra, hendes opgave at beskytte dem. Det havde hun lovet.

“Er det der ...?” sagde Emma.

“Ja,” svarede Kate.

“Og ...”

“Ja.”

“Hvad er det, de gør ved dem?”

“Det ved jeg ikke.”

Væsenet havde ført dem ud af skoven og hen i en lille lysning ved siden af dæmningen. På kort afstand lignede det faktisk en kæmpe stor væg af træ – på næsten otte meters tykkelse – som bugtede sig i en blød bue fra den ene side af slugten til den anden. Foran væggen var der et stort bassin med blikstille vand. Bag den var der intet ... et tomrum.

Men ingen af dem, hverken Kate eller Emma og ikke engang Michael, kiggede på dæmningen.

Det var der en god grund til.

De havde fundet børnene fra Cambridge Falls.

Midt i lysningen stod fyrre eller halvtreds drenge og piger

mast sammen i en tæt klynge. Kate gættede på, at den yngste af dem var omkring seks år gammel, mens den ældste så ud til at være på Michaels alder. Der var ikke nogen af dem, der råbte eller skubbede til hinanden eller løb rundt; ingen af de ting, Kate vidste, at børn plejede at gøre, når de var samlet. Små halvtreds børn stod i en flok uden at sige en lyd eller røre en muskel.

Og rundt om dem kredsede ni af de sortklædte, forrådnede væsener.

Der lød et skurrende bjæf, og børnenes fangevogter tvang dem fremad.

“Emma,” hviskede Kate, “vi er nødt til at stille børnene nogle spørgsmål ... så lad være med at gøre noget, ikke?”

“Hvad mener du?”

“Hun mener, at du ikke skal komme op at slås,” sagde Michael.

“Fint nok,” vrissede Emma.

Væsenet jog dem om bagest i flokken. Til Kates store lettelse kiggede de fleste af børnene over mod skoven på den anden side af slugten og bemærkede ikke deres ankomst. Men en af drengene stod og så direkte på dem. Han havde et rundt ansigt, en manke af krøllet, rødt hår og meget store fortænder.

“Hvad glør du på? Din ...” begyndte Emma.

“Emma!”

Emma klappede i.

“I kommer aldrig herfra igen,” sagde drengen.

Han talte lavmælt, og hans ansigtsudtryk mindede Kate om de børn, der har boet på børnehjem i årevis og har opgivet ethvert håb om nogensinde at blive adopteret. Drengen havde mistet alt håb.

“Jeg hedder Kate,” sagde hun halvhviskende ligesom drengen. “Det er min bror og søster, Michael og Emma. Hvad hedder du?”

“Stephen McClattery. Hvor kommer I fra?”

“Fremtiden,” sagde Michael. “Nok omkring femten års tid. Plus eller minus.”

“Michael er ekspeditionslederen,” sagde Emma muntert, “så hvis vi alle sammen dør, er det hans skyld.”

Drengen så forvirret ud.

“Det der bæst fandt os i skoven og førte os herhen,” sagde Kate. “Hvad er det for nogle væsener?”

“Mener du *rædselsvækkerne*?” spurgte Stephen McClattery. En lille pige havde stillet sig hen ved siden af ham. “Det kalder vi dem på grund af deres rædselsvækkende hyl. Har I hørt dem hyle?”

“Jeg kan høre dem, når jeg sover,” sagde den lille pige.

Kate kiggede på hende. Hun var yngre end Emma og havde rottehaler og briller med tykke hinkestensglas, der fik hendes øjne til at se kæmpestore ud. Hun stod og knugede en slidt dukke, der havde tabt halvdelen af håret.

“Er det din søster?”

Stephen McClattery rystede på hovedet. “Det er Annie. Hun var min nabo, da vi boede i landsbyen.”

Den lille pige nikkede kraftigt som for at bedyre, at det var sandt.

“Hvor bor I henne nu?” spurgte Kate, selv om hun allerede havde regnet det ud.

“I det store hus,” svarede Stephen.

Kate skævede til sine søskende. Der var ingen tvivl om, at de alle tre tænkte på den store sovesal med tremmer for vinduerne.

“Er I forældreløse?” spurgte Emma. “Alle sammen?”

“Nej,” sagde Stephen. “Vi har forældre.”

“Hvorfor bor I så ikke hjemme hos dem?” spurgte Michael.

Stephen McClattery trak på skuldrene. “Det vil hun ikke give os lov til.”

Kate fik en kuldegysning af gru; det her måtte være forklaringen på de forsvundne børn. Men inden Kate kunne nå at spørge, hvem “hun” var, råbte et af børnene op, og hele horden styrtede af sted. Børnene hoppede, skreg og maste sig frem oven i hinanden. De så ud til at have glemte alt om, hvor bange de var for væsenerne. Stephen McClattery og pigens var forsvundet ind i mængden.

“Hvad er det?” spurgte Emma. “Hvad er der ovre på den anden side?”

Kate strakte hals for at se hen over børnenes hoveder. På den anden side af slugten strømmede der mennesker ud af skoven. Det gik op for hende, hvorfor børnene råbte og skreg.

“Det er deres mødre.”

Menneskene ovre på den anden side var alle sammen kvinder. De vinkede og kaldte på børnene.

Kate så sig omkring. Rædselsvækkerne – som drengen havde kaldt dem – befandt sig foran børneflokkens og prøvede at holde dem tilbage. Nu havde de mulighed for at flygte. Men hvor skulle de løbe hen? De var stadig fanget i fortiden.

Så slog det hende.

“Michael! Har du stadig fotografiet?”

“Nej, det forsvandt, da jeg lagde det ind i ...”

“Ikke det, vi fik af Abraham. Det andet! Det, du tog med dit kamera! Da vi var inde i arbejdsværelset! Sig, at du har det!”

Michael gjorde store øjne, da det gik op for ham, hvad hun mente. Da de lagde Abrahams fotografi ind i bogen, var de blevet ført hertil. Så måske kunne fotografiet fra arbejdsværelset føre dem tilbage igen.

“Ja! Ja, jeg har det lige her!”

Men i samme øjeblik Michael stak hånden ned i sin taske, hørtes der pludselig en ny lyd.

Uuuuargh ... Uuuuargh!

Lyden kom inde fra træerne bag dem, og Kate så børnene og deres mødre blive tavse og vende sig i retning af den. Et kort øjeblik skete der ikke noget. Så kunne hun høre den umiskendelige lyd af en motor, og en skinnende, sort motorcykel kom kørende ud af skoven. Dens tykke, noprede dæk åd sig gennem mudderet. Føreren var en lillebitte mand med et højst besynderligt udseende. Hans hage var lang og smal, og hans hoved gik næsten op i en spids, men den midterste del af hans ansigt var derimod bred og flad. Det så ud, som om nogen havde taget fat i hans hage og toppen af hovedet og trukket til. Han havde lyst hentehaar og var iført et mørkt, nålestribet jakkesæt, en gammel-dags butterfly og motorbriller. Han tudede med hornet.

Uuuuargh!

Motorcyklen havde en sidevogn. Men Kate kunne ikke se passagerens ansigtstræk. Hvem det så end var havde en gammel kørefrakke på, læderhjelm og motorbriller ligesom føreren.

Uuuuargh!

Motorcyklen bumlede og buldrede rundt om børneflokkens i en cirkel og stoppede så op foran dem. Kate lagde mærke til, at rædselsvækkerne ikke rørte sig ud af flækken. De så ud til at forholde sig afventende.

Føreren slukkede motoren og skyndte sig om til sin passager,

som allerede var steget ud af sidevognen. Passageren tog frakken, læderhjelmen og motorbrillerne af og rakte det til den lille mand. Foran dem stod en pige på seksten-syttten år. Hun havde lydefri, hvid hud og gyldenblond hår, der faldt ned over skuldrene i perfekte slangekrøller. Hun var iført en hvid flæsekjole, som Kate syntes så gammeldags ud, og havde bare, slanke arme. Hun havde ingen smykker på. Det var heller ikke nødvendigt. Hun var det mest bjergtagende smukke væsen, Kate nogensinde havde set. Livskraften nærmest lyste ud af hende. Pigen fik øje på en gul blomst for sine fødder, satte i et jubelskrig og plukkede blomsten, hvorefter hun vendte sig om og løb ned mod dæmningen.

“Hvem er hun?” spurgte Michael.

“Det er hende,” sagde Stephen McClattery. “Det er grevinden.”

“Hende kan jeg ikke lide,” sagde Emma. “Hun ser snobbet ud.”

Pigen, eller den unge kvinde (afhængigt af, hvad man foretrækker at kalde en pige på seksten-syttten år), var nået hen til dæmningen og begyndte at gå op ad en trappe. Indtil nu havde Kate været så optaget af børnene, at det slet ikke var gået op for hende, hvor gigantisk dæmningen egentlig var. Bygningsværket rejste sig to meter op over slugtens rand og udgjorde en slags bred, buet bro, der førte over på den anden side. Kate betragtede grevinden nå op for enden af trappen og trippe ud på midten af broen. Der standsede hun op, lige oven over hjertet af slugten, med den blå himmel og de træbevoksede bjergsider som bagtæppe.

Hun lod blikket hvile på de sjalsklædte kvinder og derefter på børnene og satte så i et lille, begejstret hop.

“Tænk engang! I kom alle sammen! Hvor er jeg dog glad for at se jer!”

“Hun virker da ikke så slem,” hviskede Michael.

“Klap i,” vrissede Emma.

Pigens stemme lød munter, og Kate kunne høre, at hun havde en svag accent.

“I undrer jer sikkert alle sammen over, hvorfor jeg bad jer komme. Det kan I takke min sekretær, hr. Cavendish, for.” Hun slog ud med armen i retning af den lille mand, som stod og strøg sit fedtede hår tilbage. “Er han ikke bare kær? Nå, men han mindede mig om, at det i dag er toårsdagen for min ankomst i Cambridge Falls. *C'est incroyable, n'est-ce pas?* Tænk, at vi har tilbragt to hele år sammen! Helt og aldeles pragtfuldt!”

Hvis nogen af tilhørerne også syntes, det var pragtfuldt, holdt de det for sig selv.

“Men ikke desto mindre mindede hr. Cavendish mig også om, at landsbyens mænd ikke er et hak tættere på at finde det, jeg bad dem om at finde, end de var, den dag jeg ankom.” Hun så surmulende ud.

“Hun virker da sød, hvad?” sagde Michael.

Denne gang var det Kate, der bad ham klappe i.

Grevinden fortsatte: “Men frygt ej, *mes amis!* Jeres egen lille grevinde har tænkt og tænkt, til hun fik ondt i hovedet, og jeg har fundet ud af, hvad jeg gjorde galt! Ja, jeg bebrejder udelukkende mig selv! Ser I, det, jeg sagde til mændene, var: ‘Find det, jeg er ude efter, så rejser jeg min vej. I bliver genforenet med jeres familier, og alt bliver, som det var engang.’ *Quelle imbécile!* Hvordan kunne jeg dog være så tanketom?! Jeg bad mændene om at finde noget, og som belønning ville jeg berøve

jer mit selskab! Er der måske noget at sige til, at der ikke er sket fremskridt?! I vil jo ikke af med mig! I holder alt for meget af mig! Det kan jeg selvfølgelig ikke bebrejde jer. Men det går bare ikke. Så selv om det er svært, må vi forsøge at få jer til at elske mig knap så meget.”

Hun slog ud med hånden, og med ét satte et af de sortklædte, forrådnede væsener kurs mod børnene. Det rakte ind blandt alle de små kroppe, og et øjeblik efter havde det stukket lille Annie under armen og bar hende hen mod dæmningen. Børnene og kvinderne begyndte at skrigе op. Væsenet gik hen ved siden af grevinden, og med et fast tag i kraven på den lille piges jakke lod han hende dingle ud over kanten.

Annies hyl skar Kate i ørerne. Hun sparkede ud med benene i den tomme luft. En kvinde på den anden side af slugten faldt på knæ.

“Hvad er det, han gør?!” råbte Emma og borede neglene ind i Kates arm. “Han kan da ikke ... Han kan da ikke ...”

Grevinden holdt sig for ørerne og drejede rundt om sig selv, mens hun komisk nok råbte: “Det larmer! Jeg kan ikke tænke i den larm!”

Langt om længe døde skrigene hen, indtil det eneste, man kunne høre, var Annies jamren.

Grevinden smilede venligt. “Jeg ved det godt! Det er forfærdeligt! Men hvad skal jeg ellers gøre? Der er gået to år; ikke sandt, hr. Cavendish? Er der ikke gået to år?”

Sekretæren nikkede med sit mærkeligt formede hoved.

“Og tro mig, *mes anges*, jeg bryder mig ikke spor om at opføre mig grimt! Men jeg er nødt til at kurere jer for jeres umådeholdne kærlighed til mig!” Grevinden samlede dukken op, som Annie havde tabt, og glattede det hår, den havde

tilbage. “Jeg har allerede sendt bud til mændene. De skal se at få fundet det, jeg leder efter. Ellers vil byen fra og med på søndag – jeg hader søndage, de er bare så kedelige – miste et barn for hver eneste uge, jeg skal vente.”

Med et fnis kastede hun dukken ud over dæmningen. Der lød ramaskrig på begge sider af slugten, da dukken faldt ned i afgrunden. Kate kunne mærke, hvor panikslagne børnene blev. Så var der en, som strejfede hendes skulder i forbifarten. Hun kiggede op, og da hun så den falmede, forrevne uniform, troede hun først, at det var en af rædselsvækkerne. Men der var noget anderledes ved den her skikkelse. Den bevægede sig støt og roligt uden nogen form for spjæt. Og den var kæmpestor. Højere end nogen af rædselsvækkerne og to-tre gange så bred. Hvis det havde været en mand, ville det have været den største mand, Kate nogensinde havde set. På vej forbi hende kiggede han ned. Hans øjne var helt granitgrå. Så fortsatte han med at bane sig vej frem igennem børneflokkene og direkte hen mod det bedårende væsen på dæmningen.

“Hvem er det?” spurgte Emma. “Han er ikke rædselsvækker. Så du hans øjne?”

Ude på dæmningen bøjede grevinden sit gyldenlokkede hoved i et nik. Rædselsvækkeren hev Annie op over kanten og kylede hende over mod trappen. Pigen kom hulkende op at stå og løb så hen til de andre børn.

“Det har vel nok været hyggeligt. I ser ud til at trives i bedste velgående! Det glæder mig, at I passer godt på jer selv. Desværre må jeg ...”

“Hun har fået øje på ham!” sagde Emma.

“På hvem?” spurgte Michael, som havde stået og pudset sine briller, da manden gik forbi. Han havde gnubbet brille-

glassene så grundigt, at det lignede et forsøg på at udviske det, han lige havde overværet. “Hvad snakker du om?”

Grevinden havde blikket stift rettet mod den kæmpestore mand, der netop nu begav sig ud af børneflokkene. Kate så hende hviske noget til rædselsvækkeren ved sin side, som åbnede munden og udstødte endnu et af de tænderskærende hyl.

Michael og Emma holdt sig for ørerne, men til ingen verdens nytte. De andre børn så ud, som om de var under angreb. Flere af dem sank i knæ. Kate så gispende til, mens tre af væsenerne trak deres rustne, forrevne sværd og omringede manden. På et splitsekund stod han selv med draget sværd. Børneflokkene veg tilbage. Emma blev skubbet og faldt. Kate og Michael hjalp hende op at stå igen og trimlede baglæns, så de ikke blev trampet ned. Ud over børnenes skrig kunne de høre grynt og den syngende lyd af sværdklinger, der mødtes, og så døde de gruppevækkende hyl hen, et efter et.

Da de var kommet fri af mængden, så Kate, at de tre rædselsvækkere lå på jorden. De så nærmest ud til at smelte ned i jorden med en uhyggelig, hvislende lyd. Manden trak vejret tungt. Tørklædet, han havde haft om hovedet, var blevet revet af. Han havde langt, mørkt hår og et ar, der gennemskar den ene kind.

“Han slog dem ihjel!” udbrød Stephen McClattery. “Han slog rædselsvækkerne ihjel! Det er der aldrig nogen, der har gjort før!”

Seks rædselsvækkere til stormede frem mod manden.

Oven på dæmningen stod grevinden med den blomst, hun havde plukket, og tittede hen over den som en pige til et bal, der drilsk sender lange øjne til sin kavalier. Kate bemærkede,

at Cavendish, den lillebitte sekretær med det aflange hoved, gjorde sit bedste for at krybe i skjul bag motorcyklen.

“Han kan ikke klare sig mod seks af dem,” sagde Michael. “De er i overtal.”

Den store mand var åbenbart nået til samme konklusion. Da væsenerne gik til angreb, vendte han sig mod dæmningen og stillede sig i kasteposition.

“Dø, din heks!”

Men inden han kunne nå at kaste sværdet, pustede grevinden til blomsten. Kate så en gylden hvirvel feje hen mod manden og omslynge ham. Klar til kast, med spændte muskler, stod han frosset fast på stedet. En af rædselsvækkerne sparkede ham i brystet, så han tippede bagover og ramte jorden og sendte en sky af støv op i luften, stadig uden at skifte stilling. Grevinden brød ud i en perlende latter og hoppede på stedet.

“Så I det?” sagde Michael. “Så I, hvad hun gjorde?”

“Hun er en heks,” sagde Emma. “De skulle tage at smide hende ud over dæmningen. Eller brænde hende. Sådan gør man med hekse.”

Kate var klar over, at de var nødt til at slippe væk. Det var ligegyldigt, om nogen så det. Hun skulle lige til at bede Michael finde bogen frem, da den smukke unge kvinde vendte sig om og kiggede lige ned på dem.

Kate følte, hun blev spiddet.

Grevinden løftede armen og rettede pegefingern mod Kates hjerte. Med skinger stemme sagde hun: “Stand dem!”

“Michael!” hviskede Kate. “Bogen! Nu!”

“Så ser de jo ...”

“Det er lige meget!” Hun stak hånden ned i hans taske og flåede selv bogen op. De sortklædte skikkelser kom løbende

hen imod dem. En af dem satte i et hyl. Og endnu en. Og endnu en. Kate havde det, som om hun blev holdt nede under vandet og ikke kunne få luft. Hun hev efter vejret.

“Hvor ... hvor er fotografiet?”

Michael rørte ikke en muskel. Kate kunne se, at væsenerne havde fastlåst ham med deres hyl. Så stak Emma ham en lussing.

“Hvad ... hvad gjorde du det for?”

“Fotografiet!”

Michael stirrede på de sortklædte skikkelser, der pløjede sig frem imod dem, mens de kylede de andre børn til side. Så råbte grevinden igen: “Stand de børn!” Han famlede febrilsk i lommerne, fandt fotografiet frem og tabte det i samme øjeblik.

Kate satte sig på hug og slog bogen op i skødet.

“Emma! Hold fast i min arm!”

Med rystende hånd rakte hun ud efter fotografiet, men Michael havde sat foden på det.

“Hvor er det henne?” sagde han. “Jeg kan ikke se det!”

“Du står oven på det! Flyt dig!”

Rædselsvækkerne nærmede sig. Deres hyl var så høje som aldrig før. Hun skulle koncentrere sig ...

Pludselig, i et kort øjeblik, var der stilhed. Væsenerne var åbenbart alligevel nødt til at trække vejret. Kate mærkede sine lunger blive fyldt af luft igen og hjertet pumpe blod rundt i kroppen. Hun skubbede Michael til side og snuppede fotografiet. Der var tværet jord ud over det, og skoen havde bøjet det. Ud af øjenkrogen så hun Stephen McClattery blive kastet gennem luften.

“Skynd dig!” råbte Emma.

Lige idet to sortklædte væsener kastede sig over dem, lagde Kate fotografiet på den blanke side. Det gav et sug i maven på hende, og så forsvandt jorden under dem.

Kate glippede med øjnene. Der var bælgmørkt. Luften føltes kølig. Hun blinkede et par gange til, og da hendes øjne fik vænnet sig til mørket, åndede hun lettet op. De befandt sig i værelset nede i husets kælder. Hun sad på hug på gulvet med den opslåede bog i skødet. I den anden ende af værelset kunne hun se silhuetterne af sig selv, Michael og Emma i lommelygternes skær.

Og så, med ét, var de væk.

Kate kunne mærke, at hun blev sat fri. Som om hun havde været spændt fast af en eller anden kraft.

“Kate,” hørte hun Emma sige ved siden af sig. Kate blev bevidst om, hvor hårdt hendes lillesøster knugede hendes arm. “Kate, hvor er Michael?”

Kate kiggede derhen, hvor Michael havde stået. Hvor Michael burde have stået. Deres bror var væk.

Det smaragdgrønne atlas – Første bog fra Begyndelsen

er oversat fra engelsk efter

THE BOOKS OF BEGINNING: THE EMERALD ATLAS

af Vibeke Nielsen

Tekst © 2011 John Stephens

By arrangement with Writers House and Ia Atterholm Agency

First published in 2011 by Alfred A. Knopf, an imprint of Random House Children's Books, a division of Random House, Inc., New York

Dansk udgave: © 2011 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Forsideillustration: Jeff Nentrup

Rygdesign og titeltypografi: Ingo Milton

Logodesign: James Fraser

Indholdsvisnetter: Blacksheep

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen/MilleArtDesign

Bogen er sat med Goudy og Garamond

www.alvilda.dk